

Τάσος Ανθουλιάς

ΑΚΤΗ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣΤΟΥ

Η Ακτή Ελεφαντοστού είναι μια χώρα στη Δυτική Αφρική.

Η ονομασία της χώρας
οφείλεται στο ότι οι Ευρωπαίοι τη χρησιμοποιούσαν
για την εξαγωγή και διακίνηση ελεφαντοστών.

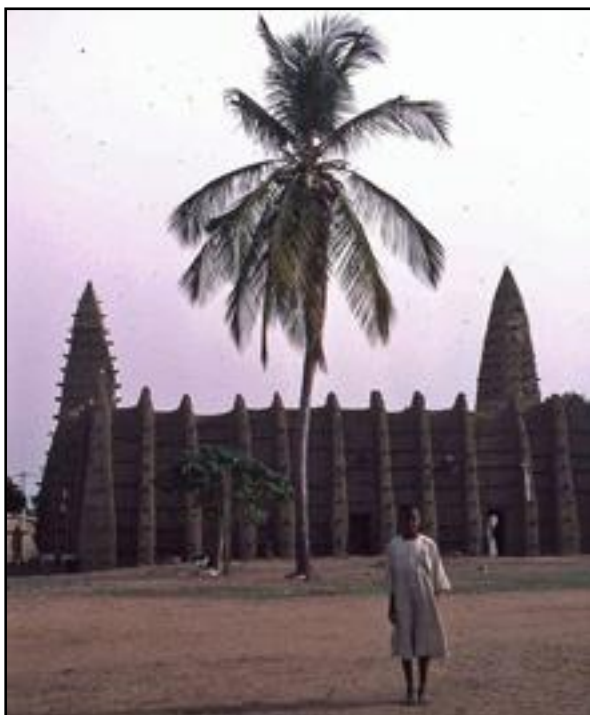

ΧΕΛΙΔΟΝΙ 2024

Η Ακτή Ελεφαντοστού συνορεύει με τη Γουινέα στα βορειοδυτικά, τη Λιβερία στα δυτικά, το Μάλι στα βορειοδυτικά, τη Μπουρκίνα Φάσο στα βορειοανατολικά και τη Γκάνα στα ανατολικά. Και βρέχεται στα νότια από τον κόλπο της Γουινέας.

Λίγα είναι γνωστά για τους αρχικούς κατοίκους της Ακτής του Ελεφαντοστού. Η πρώτη καταγεγραμμένη ιστορία βρίσκεται στα χρονικά των μουσουλμάνων της Βόρειας Αφρικής που διεξήγαγαν ένα εμπόριο καραβανιών στη Σαχάρα σε αλάτι, σκλάβους, χρυσό και άλλα αντικείμενα από την πρώιμη ρωμαϊκή εποχή. Οι νότιοι τερματικοί σταθμοί των διασαχαρικών εμπορικών οδών βρίσκονταν στην άκρη της ερήμου και από εκεί, το συμπληρωματικό εμπόριο επεκτεινόταν νότια μέχρι την άκρη του τροπικού δάσους.

Οι σουδανικές αυτοκρατορίες έγιναν επίσης κέντρα ισλαμικής μάθησης. Το Ισλάμ εισήχθη στο δυτικό Σουδάν από Άραβες εμπόρους από τη Βόρεια Αφρική και εξαπλώθηκε γρήγορα μετά τη μεταστροφή πολλών σημαντικών ηγεμόνων. Μέχρι τον 11ο αιώνα, οι ηγεμόνες των αυτοκρατοριών του Σουδάν είχαν ασπαστεί το Ισλάμ που εξαπλώθηκε νότια στις βόρειες περιοχές της σύγχρονης Ακτής του Ελεφαντοστού.

Λόγω της θέσης της ανάμεσα στην Ευρώπη και στην Άπω Ανατολή, η Αφρική έγινε προορισμός για τους Ευρωπαίους εξερευνητές του 15ου αιώνα. Οι πρώτοι Ευρωπαίοι που εξερεύνησαν τις ακτές της Δυτικής Αφρικής ήταν οι Πορτογάλοι. Άλλες ευρωπαϊκές θαλάσσιες δυνάμεις ακολούθησαν και δημιούργησαν εμπόριο με πολλούς από τους παράκτιους λαούς της Δυτικής Αφρικής.

Στην αρχή, το εμπόριο περιλάμβανε χρυσό, ελεφαντόδοντα και πιπέρι, αλλά η ίδρυση αμερικανικών αποικιών τον 16ο αιώνα ενθάρρυνε τη ζήτηση για σκλάβους. Αυτό οδήγησε στην απαγωγή και την υποδούλωση ανθρώπων από τις παράκτιες περιοχές της Δυτικής Αφρικής για μεταφορά στη Βόρεια και Νότια Αμερική. Οι ντόπιοι άρχοντες έπαιρναν αγαθά και σκλάβους από τους κατοίκους του εσωτερικού για να εκπληρώσουν τις συμφωνίες τους με τους Ευρωπαίους και Αμερικανούς.

Ένα κερδοφόρο εμπόριο ελεφαντόδοντων υπήρχε τον 17ο αιώνα και έδωσε στην περιοχή το όνομά της. Ωστόσο, η μείωση του πληθυσμού των ελεφάντων που προκλήθηκε τερμάτισε το εμπόριο ελεφαντόδοντων στις αρχές του 18ου αιώνα.

Το 1887 ο Γάλλος υπολοχαγός Λουί Μπινγκέρ ξεκίνησε ένα διετές ταξίδι στο εσωτερικό της Ακτής του Ελεφαντοστού. Μέχρι το τέλος του ταξιδιού του ο Μπινγκέρ είχε εξασφαλίσει τέσσερις συνθήκες που καθιέρωσαν γαλλικά προτεκτοράτα στην Ακτή του Ελεφαντοστού. Το 1893 η Ακτή του Ελεφαντοστού έγινε γαλλική αποικία και με συμφωνίες με τη Λιβερία και με

τη Βρετανία καθορίστηκαν τα ανατολικά και τα δυτικά όρια της αποικίας.

Η Ακτή του Ελεφαντοστού ήταν η μόνη χώρα της Δυτικής Αφρικής με μεγάλο αριθμό «αποίκων». Κατά συνέπεια, το ένα τρίτο των φυτειών κακάο, καφέ και μπανάνας βρισκόταν στα χέρια Γάλλων πολιτών. Καταναγκαστικά έργα στις φυτείες αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά της οικονομίας της χώρας.

Τον Δεκέμβριο του 1958 η Ακτή του Ελεφαντοστού έγινε αυτόνομη δημοκρατία της Γαλλικής Κοινότητας, μετά από δημοψήφισμα που πραγματοποιήθηκε σε όλες τις χώρες που βρισκόνταν υπό γαλλική κυριαρχία στη Δυτική Αφρική. Η Ακτή του Ελεφαντοστού έγινε ανεξάρτητο κράτος τον Αύγουστο του 1960, με πρωτεύουσα το Αμπιτζάν.

Το 1983 διοικητική πρωτεύουσα έγινε η πόλη Γιαμουσσούκρο. Εκεί υπάρχει η καθολική Βασιλική της Παναγίας της Ειρήνης, την οποία το Βιβλίο Γκίνες την κατατάσσει ως τη μεγαλύτερη εκκλησία του κόσμου.

Το 77% του πληθυσμού είναι αυτόχθονες κάτοικοι της Ακτής του Ελεφαντοστού, ενώ ανήκουν σε διαφορετικές εθνικές ομάδες. Στη χώρα υπολογίζεται ότι ομιλούνται γύρω στις 65 γλώσσες. Τα γαλλικά, η επίσημη γλώσσα, διδάσκεται στα σχολεία και εξυπηρετεί ως κοινή γλώσσα στα αστικά κέντρα, ειδικά στο Αμπιτζάν.

Από το 1999, όταν ξεκίνησαν οι πολιτικές κρίσεις, η φτώχεια έχει επιδεινωθεί. Στην Ακτή του Ελεφαντοστού, το 2004, το 40% του πληθυσμού ζούσε κάτω από το όριο της φτώχειας. Αυτό το στοιχείο με τη σειρά του αυξάνει και τον αριθμό των ατόμων που χρειάζονται ιατρική περίθαλψη. Η πρώτη αιτία θανάτου των παιδιών κάτω των 5 ετών είναι η ελονοσία.

